

РЕШЕНИЕ

№ 135

гр. Велико Търново, 11.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО в публично заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивелина Солакова

Членове: Ирена Колева
Илина Гачева

при участието на секретаря Силвия М. Тодорова
като разгледа докладваното от Илина Гачева Въззивно гражданско дело № 20224100500051 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Предмет на подадената от ЗК “ЛЕВ ИНС” АД с ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. “С. ш.” № ., чрез пълномощника му адв. Х.К. - ВТАК, въззивна жалба, е Решение № 1255/05.11.2021г. по гр.д. № 3104/2020г. по описа на РС- Велико Търново, V състав, *в частта му*, с която първоинстанционният съд на основание чл.432, ал.1 КЗ вр. чл.45 ЗЗД, е осъдил въззивника да заплати в полза на АЛ. В. П. с ЕГН *****, в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетния И. Г. И. с ЕГН *****, сумата от 15 000 лв. /петнадесет хиляди лева/, представляваща обезщетение за претърпени от последния - неимуществени вреди, настъпили в резултат на ПТП от 27.02.2020г., на пешеходна пътека в гр. Велико Търново, на кръстовището на ул. “Б.” и ул. “В.”, дължими по валидно сключена застраховка “Гражданска отговорност” /застрахователна полица №, ведно със законната лихва върху главницата за периода 07.10.2020г. - 17.12.2020г.

С подадената пред настоящата съдебна инстанция, въззивна жалба се отправя искане за отмяна на първоинстанционното решение в осъдителната му част, като постановено в противоречие с материалния закон и съдопроизводствените правила, както и поради неправилност /необоснованост/. Във въззивната жалба са изложени съображения относно уважения от първоинстанционния съд, размер на претенцията за

обезщетяване на претърпените, вследствие на настъпилото ПТП, неимуществени вреди, като се поддържа, че същият се явява прекомерен с оглед на събраните по делото доказателства. Поддържа се, че е налице съпричиняване от страна на пострадалото малолетно дете И. Г. И., което обстоятелство не е било взето предвид от първоинстанционния съд при определяне на справедливия размер на дължимото обезщетение. С въззивната жалба се отправя искане така постановеното първоинстанционно решение да бъде отменено, поради наличието на горепосочените пороци, като настоящата съдебна инстанция постанови ново решение по същество на правния спор, уважавайки така предявеният иск с правно основание чл.432, ал.1 КЗ вр. чл.45 ЗЗД, до размера от 5000 лв. /пет хиляди лева/, който размер на обезщетението за причинените неимуществени вреди, въззивната страна счита за справедлив по см. на чл.52 ЗЗД.

Претендират се сторените от въззивната страна, разноски и за двете съдебни инстанции.

Препис от жалбата е редовно връчен на другата страна на 07.01.2022г., чрез надлежно упълномощения й процесуален представител - адв. М.М. - САК, като в законоустановения двуседмичен срок по чл.263, ал. 1 ГПК, въззиваемата страна не е подала писмен отговор.

С постъпила молба с вх. № 2336/21.03.2022г., от името и за сметка на въззиваемата страна, е изразено становище относно хода на делото и разглеждане на последното в отсъствие на въззиваемата страна и/или нейния упълномощен представител. Представени са подробни писмени бележки, с които страната взема становище по съществото на правния спор. Отправя се искане за присъждане на сторените в хода на производството пред настоящата съдебна инстанция, разноски по реда на чл.38, ал.2 от ЗАДв., като в приложение към подадената молба е представен и договор за правна защита и съдействие от 21.03.2022г.

В рамките на проведеното открито съдебно заседание, страните по настоящото производство не се явяват и не изпращат свои представители.

По така наведените от страните с въззивната жалба и представените писмени бележки, съображения, настоящата съдебна инстанция намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Първоинстанционният съдебен акт, предмет на въззивна проверка, е валиден, тъй като съдържа всички предвидени формални реквизити на съдебното решение по см. на чл.236 ГПК, постановен е от законен съдебен състав и е подписан. Първоинстанционното решение се явява и допустимо, тъй като е постановено при липсата на отрицателни - абсолютни и относителни, както и при наличието на всички положителни предпоставки за съществуването и упражняването на процесуалното право на иск.

По същество, първоинстанционният съдебен акт се явява правилен, поради което следва да бъде изцяло потвърден в обжалваната част, т.е. досежно присъденият като справедлив по смисъла на разпоредбата на чл.53 ЗЗД, размер на претендираното обезщетение за неимуществени вреди, настъпили вследствие на претърпяното от пострадалото лице телесно увреждане при

ПТП - то от 27.02.2020г.

По отношение на така установената от първоинстанционния съд, фактическа обстановка, настоящата съдебна инстанция приема същата за правилна, обективна и изчерпателна, поради което и на основание разпоредбата на чл.272 ГПК, изцяло препраща в към мотивите на първоинстанционния съдебен акт в тази негова част.

Действително в настоящата хипотеза, във връзка с настъпилото пътно-транспортно произшествие от 27.02.2020г., не е било образувано и проведено наказателно производство, респ. липсва съдебен акт, който да установява със сила на пресъдено нещо настъпилото деяние, както и вината на конкретното лице, управлявало лекия автомобил, участвал в произшествието. В тази връзка, първоинстанционният съд е следвало да установи по безспорен начин наличието на фактическия състав на разпоредбата на чл.432, ал.1 КЗ вр. чл.45 ЗЗД. Правилно и законосъобразно, на базата на събраните писмени и гласни доказателства /административно-наказателната преписка, приобщените експертни заключения по назначените авто-техническа и съдебно-медицинска експертизи, показанията на свидетелите/, първоинстанционният съд е счел, че са налице предпоставките за реализиране на деликтната отговорност на лицето, управлявало лекия автомобил, по вина на когото е станало произшествието, а оттам и предпоставките за ангажирането на имуществената отговорност на застрахователя по задължителната застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите".

По отношение на размера на така присъденото обезщетение, което всъщност е предмет обсъждане във въззивното производство, настоящият съдебен състав намира, че същото се явява справедливо по см. на разпоредбата на чл.52 ЗЗД, с оглед претърпените неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания по време на възстановителния процес, както и наличието на негативни психо-емоционални преживявания и страх от евентуално бъдещо настъпване на инцидент при участие в движението като пешеходец от страна на пострадалото малолетно дете.

От представените писмени доказателства - няколко броя амбулаторни листи от извършвани последователни контролни прегледи, от назначената съдебно-медицинска експертиза, както и от свидетелските показания, става ясно, че макар и понастоящем възстановителният процес физически да е приключил, то от този факт не следва да бъде автоматично изведен като основание, което да послужи при определяне на дължимия размер на обезщетението в настоящата хипотеза. Действително пълното възстановяване е отнело няколко месеца, като прогнозата на вещото лице е за изцяло положителен възстановителен резултат. Следва в настоящата хипотеза да бъдат отчетени множество други фактори, които преценени поотделно и в съвкупност, формират преценката на съда относно дължимия размер на обезщетението. В настоящата хипотеза следва да бъде съобразено на първо място тежестта на причиненото физическо увреждане, като се отчита и самият механизъм на настъпването му, посочен от вещото лице в заключението му по назначената авто-техническа експертиза. Същото е определило, че ПТП е настъпило на пешеходната пътека, докато детето все още е било на нея и е пресичало, като

водачът на лекия автомобил не е преценил достатъчно безопасното разстояние между автомобила и пешехода и е предприел рискова маневра по изтеглянето и освобождаването на непосредствено намиращото се кръстовище. При едно такова фактическо настъпване на ПТП, безспорно у пострадалото малолетно дете се е породило основателно чувство на внезапен стрес и уплах, най- малкото поради това, че случилото се е станало неочаквано. Следва да се има предвид относително дългият възстановителен период, макар и да се съобрази обстоятелството, че пострадалото малолетно дете, поради своята възраст разполага биологически с относително по- високи регенеративни способности, то това по никакъв начин не оказва влияние върху изпитваните болки и страдания, съпътстващи пълното отшумяване на травмата. На следващо място от значение е и как факта на настъпилото ПТП, респ. породената внезапна необходимост на майката да полага ежедневни грижи за своето малолетно дете, което е било в невъзможност да се самообслужва, се е отразило на изградените навици в семейната среда, още повече, че майката сама е полагала грижи и за още едно дете и едновременно с това е осъществявала материалното осигуряване на домакинството. Не на последно по важност място, за размера на отговорността /обезщетението/, в настоящата хипотеза значение има и поведението на водача на лекия автомобил по време на инцидента, както и непосредствено след настъпването му. Същият вместо да осъществи дължимото си по закон поведение като водач на л.а., е напуснал местопроизшествието, непосредствено след настъпването на инцидента. Обясненията, дадени от водача на лекия автомобил във връзка с поведението му при и след настъпване на инцидента, настоящата съдебна инстанция не кредитира като достоверни, тъй като притежават характера на защитна теза.

По отношение на отправеното с въззивната жалба възражение за съпричиняване на настъпилия неблагоприятен резултат, от страна на пострадалия малолетен пешеходец, настоящата съдебна инстанция намира същото за изцяло неоснователно. Налице са безспорни доказателства, както в приобщената в хода на първоинстанционното производство - административно- наказателна преписка, така и с оглед описания от вещото лице в експертното заключение по назначената и приобщена без възражения от страните, авто-техническа експертиза /отговори на въпроси 11 и 12 от същата/- механизъм на настъпване на произшествието, че именно водачът на л.а. е бил този, по чиято вина е настъпило то. Поради това обстоятелство не са налице основания за намаляване на размера на така определеното обезщетение за претърпени от пострадалия малолетен, неимуществени вреди, вследствие на получените телесни увреждания при настъпилото на 27.02.2020г., ПТП.

С оглед изхода по същество на правния спор, както и предвид изричното отправеното искане за присъждане на сторените в производството пред настоящата съдебна инстанция, разноски в полза на надлежно упълномощения представител на въззиваемата страна по см. на чл.38, ал.2 ЗАдв., като взе предвид и представения като писмено доказателство, договор за правна защита и съдействие, настоящата съдебна инстанция счита, че на

основание чл. 78, ал.2 ГПК, следва да присъди същите, в минимално установените дължими размери, в полза на представителя на въззиваемата страна.

Предвид горното и на основание чл. 272 ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно Решение № 1255/05.11.2021г. по гр.д. № 3104/2020г. по описа на РС- Велико Търново, V състав, **в частта му**, с която първоинстанционният съд на основание чл.432, ал.1 КЗ вр. чл.45 ЗЗД, е осъдил въззивникът да заплати в полза на АЛ. В. П. с ЕГН *****, в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетния И. Г. И. с ЕГН *****, сумата от 15 000 лв. /петнадесет хиляди лева/, представляваща обезщетение за претърпени от последния - неимуществени вреди, настъпили в резултат на ПТП от 27.02.2020г., на пешеходна пътека в гр. В. Т., на кръстовището на ул. “Б.” и ул. “В.”, дължими по валидно сключена застраховка “Гражданска отговорност” /застрахователна полица №/, ведно със законната лихва върху главницата за периода 07.10.2020г. -17.12.2020г.

ОСЪЖДА ЗК “ЛЕВ ИНС” АД с ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. “С. ш.” № ., на... основание чл. 78, ал.2 ГПК, да заплати на адвокат М.М. при САК, с ЛН № . със съдебен адрес: гр. С., ул. “Д. И.” №., ет..., ап..., сумата от **980 лв. /деветстотин и осемдесет лева/**, за осъществено процесуално представителство, защита и съдействие на въззиваемата страна по настоящото производство, определени по правилата на чл.38, ал.2 ЗАдв. вр. чл.7, ал.2, т.4 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, приета от ВАДв.С.

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните, с касационна жалба пред Върховния касационен съд на Република България, чрез Окръжен съд - Велико Търново, при наличието на предпоставките за допустимост по чл.280, ал.1 и ал.2 ГПК, както и при основанията, посочени в чл.281, т.1-3 ГПК.

Препис от настоящия съдебен акт да се връчи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____